

og at det vilde være rigtigst, om Godtgørelsen for Rigsdagens Arbejde for Samfundet ligesom for alle andres Vedkommende, der arbejder for det og faar Vederlag derfor af Staten, i nogen Maade fastsættes under Hensyn til Dyrtidens Stigen eller Falden. Vi har derfor foreslaaet et fast aarligt Vederlag, noget mindre, end det skulde være efter den nuværende daglige Godtgørelse. Ærede Medlemmer kan selv regne ud, at for en Rigsdagssamling, der strækker sig over hele Aaret, er det Vederlag, der nu daglig ydes, nogle Hundrede Kroner større end det faste Vederlag, der her fastslaas for Provinsbeboernes Vedkommende, og ca. 1500 Kr. større aarlig for dem, der bor i København. Til den faste Godtgørelse lægges Dyrtidstillægget efter de Procenter, der er bestemte i Tjenestemandslovens § 93, men dette Dyrtidsvederlag kan jo helt forsvinde, og saa vil Medlemmerne faktisk faa adskilligt mindre som Vederlag for deres Arbejde, end de faar nu, naar Rigsdagen er samlet hele Aaret.

Tillige har vi ment, at der burde være en større Forskel i Godtgørelsens Størrelse for de Medlemmer, der bor i København, og dem, der bor udenfor. For Øje blikket eksisterer der kun een Forskel, nemlig den, at de Medlemmer, som bor her i København, er skattepligtige af den Indtægt, som de modtager som Godtgørelse for deres Rigsdagsarbejde, hvorimod de, der bor udenfor København, i Henhold til Skattelovens Bestemmelser ikke er pligtige til at svare Skat af denne Godtgørelse. Men vi har ment, at det var for lille en Forskel mellem dem, der bor udenfor København, og dem, der har de store Fordele ved at bo i den By, hvor Rigsdagen samles, idet de kan bo i deres Hjem og ikke skal leje Logi og delvis kan spise hjemme og har meget mere Tid til deres egen Raadighed end de, som rejser fra Provinsen herind, og som ikke kan tage hjem, fordi der enkelte Dage ingen Møder holdes, men maa bruge megen Lid til at rejse herind og tilbage igen. Vi har ment, at alle disse Forhold, som alle ærede Medlemmer kender, burde bevirke, at der gjordes en bestemt Forskel i Vederlagets Størrelse for dem, der bor i København, og dem, der bor udenfor. Efter Forslaget skal denne Forskel være 1200 Kr., der skal betragtes som en lille Erstatning for de særlige Udgifter og den særlige Tidsspilde, som Provinsboerne har. Naturligvis bliver Forskellen noget større, naar Dyrtidstillægget kommer til, men det vil jo eventuelt forsvinde. Her spiller nu et andet Forhold ind, nemlig det Forhold med Hensyn til Beskatningen, som jeg før nævnte. Naar

vi nu sætter et fast aarligt Vederlag, bliver det ikke længere skattefrit ifølge den Bestemmelse, der indeholdes i Skattelovene, om Diæter, der ydes ved Ophold udenfor Hjemmet, saa vil vi alle falde ind under Bestemmelsen om Skattepligt af denne Indtægt. Jeg mener rigtignok — og det antager jeg ogsaa vil finde Tilslutning —, at i den Indtægt, som en Mand erhverver sig ved at være Medlem af Rigsdagen og udføre det Arbejde, der dermed følger, maa han være berettiget til at fradrage alle de faktiske Udgifter, der er forbundne med Erhvervelsen af denne Indtægt, altsaa trække Driftsudgifterne fra, som man jo har Lov til i andre Forhold, saa at alene Restbeløbet bliver skattepligtigt. Det kan nu være et meget omstændeligt og vanskeligt Arbejde for de enkelte Rigsdagsmænd at udregne og godtgøre for Ligningsmyndighederne, hvilke Udgifter der har været forbundet med deres Virksomhed som Rigsdagsmænd. Det er ikke alene det, at de maa arbejde herinde, men de er ogsaa forpligtede til at arbejde ude i Landet ved Vælgermøder o. s. v., hvad der er en nødvendig Følge af Rigsdagsarbejdet, og det er ogsaa forbundet med store Udgifter. Derfor har man ment — det er altsaa nærmest en Henstilling, vi er enige om, og som jeg antager, hele Rigsdagen er enig om overfor de skattelegnende Myndigheder —, at man i Stedet for at have denne vidtløftige Beregning og Taksering af Ligningsmyndighederne kunde gaa over til den faste Praksis at sige, at Halvdelen af den Indtægt, Rigsdagens Medlemmer har som saadanne, gaar til Bestridelse af Omkostningerne ved at være Rigsdagsmand, og den anden Halvdel maa altsaa betragtes som Indtægt, der er skattepligtig efter de samme Regler som al anden Indtægt her i Landet. Hvis Skattelegningsmyndighederne ikke vil gaa ind paa den Betragtning, som jeg antager hele Rigsdagen er enig om, kan der senere blive Anledning til eventuelt at forandre Bestemmelsen i selve Skatteloven, men det kan vi jo se, efter som Tiden gaar.

Jeg vil hermed paa Medforslagsstilleres og egne Vegne anbefale det foreliggende Ændringsforslag til Vedtagelse i dette Ting, ligesom jeg ved, at der ogsaa i det andet Ting er Tilslutning til det fra de forskellige Partier. Ændringsforslaget gaar altsaa kort og godt ud paa, at Rigsdagsmændene i Stedet for det daglige Vederlag faar et bestemt aarligt Vederlag, der regnes fra den Dag, vedkommende bliver Medlem enten af Folketing eller af Landsting, og løber til den Dag, han ikke længere er Medlem af